

Plânge o toamna cu frunze de nuc

Emilia Plugaru

Plânge o toamnă cu frunze de nuc,
Plânge și nucul din fundul grădinii,
E mult de când pe la el nu mă duc,
De roadă îl scutură astăzi străinii.

Deschisă-i, deschisă-i o poartă mereu,
O poartă ce nu mă așteaptă,
O casă - lumină în sufletul meu,
Străinul spre ea se îndreaptă.

Eu trec pe alături și nu mă opresc,
O lacrimă-n ochi mi se curmă,
Mi-e teamă, mi-e teamă că iar îmi zăresc
Copilăria plângându-mi din urmă...